

It's too cold

Een omgevingskunstwerk van Anja Swint

door Petra Else Jekel

Over de expositie

In 'It's too cold' presenteert de Groningse kunstenaar Anja Swint de strakke, witte expositieruimte van de Cella als zodanig. Zij benadrukt de aard die die specifieke ruimte in haar ogen heeft door de toevoeging van elementen uit het dagelijks leven. De kunstenaar, die vaak werkt in relatie tot de bestaande ruimte waar de expositie plaats zal vinden, werkte eerder met projecties van foto's, woorden, licht, geluid, gebruiksvoorwerpen en andere materialen die weinig substantie hebben van zichzelf. Toegepast in de ruimte creëren die materialen echter een sfeer, waarvan Anja Swint wil dat die de toeschouwer weer opnieuw alert maakt op de relatie die de mens heeft met de hem dagelijks omringende werkelijkheid. Die nieuwe relatie is een aandachtige en wordt tot stand gebracht door de werkelijkheid te ervaren via de zintuigen, in plaats van te begrijpen met het verstand.

In het 'decor' dat de kunstenaar zal bouwen in de Cella, zal zij voor het eerst gebruikmaken van videomateriaal. Op de beelden ziet men twee vrouwen die zich comfortabel hebben genesteld op een plek die uitzicht biedt op een besneeuwd Noors berglandschap, maar die plek weer verlaten omdat het er te koud is. Anja Swint neemt de tentoonstellingsruimte op de hak door een parallel te trekken tussen de witte tentoonstellingsruimte, die bedoeld is om de kunst gastvrij aan het publiek te tonen, en de bergtop waar de kou de dames van hun uitkijkplekje verjaagd. De video zal worden geïncorporeerd in een installatie die de beschouwer attent maakt op zijn of haar eigen aanwezigheid in de ruimte.

Over de kunstenaar

Anja Swint (Groningen, 1965) is echt een kunstenaar van deze tijd. Zij gaat niet uit van de ambacht van één techniek, maar kiest telkens opnieuw bij haar ideeën de meest geschikte materialen, technieken en werkwijzen om die te verbeelden. De ideeën vloeien voort uit haar relatie met de gegeven ruimte waarin zij haar werk maakt en begeven zich tussen de werkgebieden van de architectuur, het theater en de performance. Haar voorkeur gaat uit naar onbepaalde tussenruimtes als gangen en portieken of ruimtes die hun oorspronkelijke functie verloren hebben.

Voordat zij een dergelijke ruimte 'portretteert', gaat zij in 'dialog' met de ruimte door te letten op alledaagse, onopvallende en daardoor schijnbaar onbetekenende details om daardoor het karakter van de ruimte, zoals die op haar overkomt, te leren kennen. Aan de beeldspraak is meteen te merken dat een ruimte voor Anja Swint is als een menspersoon, waarmee kennis gemaakt kan worden door je er aan te spiegelen. Omgedraaid maakt dat van de kunstenaar een persoon die allerlei verschillende kamertjes in zich heeft, waarin andere persoonlijkheidskenmerken verborgen zitten, die zichtbaar gemaakt worden door die naar externe ruimtes over te brengen. In dit overbrengen maakt zij gebruik van de aanwezige architecturale kenmerken, het versterken daarvan door gebruikmaking van theatrale middelen en dit alles in een groot bewustzijn van de rol van het publiek in de ruimte, zonder de beschouwer iets op te willen dringen.

Via de encenering die Anja Swint in de ruimte maakt, hoopt zij dat het publiek een hernieuwde visie op de alledaagse dingen krijgt, door de aandacht die daar aan gegeven wordt. Het is een visie die in de meest ideale situatie terugslaat op de beschouwer zelf, die door de nieuwe rol ten opzichte van de omringende ruimte, ook een hernieuwde relatie met zichzelf kan aangaan. Deze licht utopische doelstelling van de kunstenaar komt voort uit

haar zoektocht naar een nieuwe, meer open kwaliteit van leven, die minder te maken heeft met het domineren van het verstand en meer met een andere, ervaringsgerelateerde manier van kennen. Dit is dan ook de reden dat zij haar publiek trakteert op een aantal zintuiglijke ervaringen, die zij toevoegt aan de ruimte om die nieuwe beleving mogelijk te maken: geprojecteerde foto's, woorden (die zowel formeel als inhoudelijk van belang zijn), licht en geluid. Allemaal zeer weinig materiële elementen om mee te werken. Het gaat haar er dan ook niet primair om de aanwezigheid van materie in haar installaties te benadrukken, maar juist om wat die vluchtige materialen voor indrukken teweeg kunnen brengen bij het publiek. In haar poging de beschouwer kennis te laten maken met een open, eerlijke en aandachtige wereldbeschouwing, maar dat te doen door gebruikmaking van juist zeer theatrale middelen die een dromerige fantasiewereld oproepen, schuilt een interessante paradox. Anja Swint volgde haar opleiding aan de Academie Minerva te Groningen, de plaats waar zij op dit moment ook woont en werkt.